

Ahir, avui i demà

per M. T. P.



La mes de juny de l'any 1919, es celebrava el 11 Congrés de Metges de Llengua Catalana a la immortal Tarraco, la ciutat del segell romà, tota ella sembrada de records històrics, d'indiscutible valor artístic. Fou allí on per primera vegada es deixà caure la llavor sindical, entre els metges que assistien a l'esmentat Congrés.

Després dels treballs preliminars, es constituïa el Consell Directiu del Sindicat de Metges de Catalunya, ocupant la presidència el Dr. Puig i Sais, qui ha vingut ocupant el més alt càrrec a satisfacció plena de tota la classe mèdica.

Ningú no ignora que el nostre President esperava amb ànsia l'arribada d'aquesta Assemblea per a ésser substituït, i retirar-se a la vida de la llar, dedicant totes les hores sobreres als seus familiars.

Seguint el costum dels altres anys, es reuniren els Consellers del Sindicat i de la Mutual, juntament amb els delegats de Barcelona, per a formar la candidatura. Una discrepància va iniciar-se pel que fa referència a la persona que havia d'ocupar la presidència. Els restants càrrecs eren acceptats per unanimitat. Això fatalment havia de conduir a una lluita.

Les lluites deixen sempre records poc agradosos. No podia ésser que a dins de la nostra entitat hi hagués el més petit llevat de discòrdia.

El Sindicat va nèixer no solament per defensar els interessos materials de la classe, sinó que a més, té l'altíssima missió de treballar per l'unió a base d'amor i respecte entre nosaltres.

El Sindicat, dins dels nostres cors, ha de fomentar sempre l'estimació dels uns envers els altres, única manera d'arribar a la consagració definitiva de la nostra entitat, com a cosa bella i perfecta en l'ordre social.

Com que tots estimem per igual el Sindicat, es donaren compte els encarregats de fer la candidatura per a la renovació de càrrecs que les lluites, en certs moments, són un tònic que enforteix els esperits, però que, en altres ocasions, són la causa inicial de divisions perilloses, que en un últim terme perjudiquen extraordinàriament el prestigi de l'entitat.

Els reunits ràpidament tingueren la mateixa clarividència i llavors, amb unanimitat absoluta, pronunciaven els llavis dels Delegats i Consellers el mateix nom, el del venerable Dr. Puig i Sais, l'estimat de tots i per igual, l'home pur, just, bò.

El Dr. Puig i Sais no volia, no podia acceptar novament la presidència. Ell devia pensar: —Tants anys de treball intensiu, amb tanta responsabilitat, em sembla que tinc dret al repòs. Deixeu-me anar a casa. Deixeu-me gaudir, a la dolça llar, la vida íntima de família.

Però, davant la veu unànime de tots els Consellers i Delegats allí presents, que demanaven amb la més gran sinceritat i vehemència al Dr. Puig i Sais que continués al front de tota la classe mèdica, guiant amb el seny de mestre i amb l'amor de pare, els destins nostres, devia meditar: —No puc deixar aquest lloc; tanmateix semblaria que deserto. No. Jo no defalleixo. Us estimo i tots igual. Sóc vostre. Aquí em teniu, ahir, avui i demà.